

Kolme toivomusta (unkarilainen kansansatu)

Olipa kerran köyhä mies ja vaimo. He olivat nuoria, lapsiakaan heillä ei vielä ollut. He rakastivat toisiaan, mutta suuressa köyhydessä sattui riitojakin silloin tällöin.

Kerran vaimo tuli ennen miestänsä kotiin pellolta, ja mietti miettimistään mitä oikein voisi laittaa ruoaksi. Hän laittoi tulen, ja kun ei muutakaan voinut, pisti vettä tulelle keittoa varten. Siinä samalla hän pohti, miksi he ovatkaan niin köyhiä, miksei hän voisi edes yhden ainoan kerran yllättää miestänsä kunnan päivällisellä.

Kesken näiden mietteiden vaimo kuuli viereltään outoa suhinaa. Ja kas, siihenpä ilmeistyikin haltija. Nuori vaimo oli kovin hämmäntynyt, hän kun ei ollut vielä eläissään tavannut haltijaa. Ja haltija sanoi:

No olkoon menneeksi, annan sinulle kolme toivomusta, sittenpä nähdään kuinka hyvin osaat ne käyttää. Ja samassa haltija olikin jo kadonnut.

Eipä tiennyt vaimo uskoako vai ei, mutta niin vain ensimmäinen toive syntyikin jo hänen mielessään. Hän toivoi kunnan makkaraa, ajatellen ettei toivomus kumminkaan toteudu. Mutta samassa jo laskeutuikin savupiipusta alas pata, ja padassa makkara. Se oli valmis tulille laitettavaksi, rasvaakin oli pohjalla runsaasti.

Kyllä oli miehen hämmästyksensä suuri, kun hän palatessaan tunsikin keittiöstä tulvivat herkulliset tuoksut. Vaimon kerrottua mitä oli tapahtunut, alkoi kuumeinen pohdinta siitä, miten ne kaksi jäljellä olevaa toivomusta käytettäisiin. Mies olisi halunnut hevosen, mullikan ja porsaan, mutta vaimo halusikin muuta, sopua ei syntynyt. Mies ja vaimo vain riitelivät, nälkänsäkin unohtaen. Mies päätti pistää syömättäkin tupakaksi, täytti piippunsa ja kumartui ottamaan tulisijasta kekälettä. Mutta niin varomattomasti hän sen teki, että kaatoi padan makkaroineen.

Sitäkös vaimo pelästyi, yritti hosuen pelastaa makkaran tulesta. Ja samalla torui miestänsä: Olisi ennemmin kasvanut nenäänsä kiinni kuin tulen keskelle päätynyt!
Ja samassa makkara jo roikkuikin miehen nenän kohdalla, alas ihan polviin asti.

Ensin vaimo ei osannut pelästyäkään, yritti vain kiskoa makkaraa miehensä nenästä. Makkara oli kuitenkin tiukassa, ei sitä niin vain voinut siitä repäistä. Siitä vaimokin jo pelästyi, alkoipa itkeäkin. Molemmat tiesivät, että jos he toivoisivat viimeiseksi jotain suurta, jäisi makkara koristamaan miehen kasvoja.

Leikataan se pois! - vaimo tokaisi.

Mutta minäpä en siihen suostu! - mies pisti vastaan – ei taida muu auttaa kuin toivoa se takaisin pataan, ja se siitä sitten!

Mutta entäs mullikka ja hevonen ja porsas! - intti vaimo.

Mies vastasi:

Enhän minä makkaraviiksin voi ulos astua, etkä sinäkään minua tällaisena suutele!

Eipä sitten muukaan auttanut, viimeinen toive palautti makkaran takaisin pataan.

Kaiken tämän jälkeen mies ja vaimo pääsivät aterioimaan, mutta eipä herkku heille maistunut, yhä vain he kinastelivat siitä, kumman syytä oli menetetty rikkaus.